

A
r
b
r
e
s

e
n

h
o
m
e
n
a
t
g
e

a

Eielson

Reinhard Huaman Mori

1

I què pensarien, doncs,
si jo digués
 que em fa mal el cap,
 i que si dic cap
dic esquena
octubre estavellat
estómac o sabates
com si res en aquest món
 importés més que tu

Però en realitat em fan mal
 el cor
 la lluna
 i les castanyes
i també els meus peus i els panxells,
doncs sempre que vaig a
 casa teva
em trobo amb la mateixa novel·la,
—inacabablement llarga—
com si fos una L geminada,

i em rep aquella vella sedentària
 amb el seu pijama rosa de vaquetes
 i una cançó d'amor entretallada
 en aquesta nit negra
sense cel i sense estels,

sense saber que el mar a Catalunya existeix
i dorm aquí molt a prop,
però no en el verb estimar
 perquè jo estimo
 jo t'estimo
 jo us estimo
Tu tan sols *me estimas*
 no m'estimes

I és que al final
acabo sempre tornant
per aquest camí fatigat
amb els mateixos passos,
 peus,
 i panxells,
i el cor una mica enverinat

2

Caminar en cercles
sense tornar enlloc
entre carrers i avingudes totes iguals
l'etern gebre, els arbres plàstics
i els catalans tots iguals
els ulls negres, les boques tancades
les mateixes estacions
el fred intens

L'única cosa que és diferent en el meu cap
/rosat
i cuneïforme/
és aquesta pobra jaqueta ataronjada
que m'amaga de la tardor
i de les fulles seques
arremolinades aquí, a la Plaça Catalunya
tan igual com aquest cor meu
de quasi 30 anys
que palpita monòton
en una nit sense estels
sota aquesta lluna
tristament il·luminada

3

Aquest immens cor humà
que és el meu cos sencer
amb els seus dies
les seves nits
i els seus dies
el gland vermell
els pits tots plens
que respira resa i plora
—un sexe complet.

Un immens cos
de fang
que sóc i som i que serem
el teu cos meu
el meu cos teu
el sol
la pluja
i els estels
la sal negra dels mars
el temps de les teves mans
el temple dels teus ulls...
el temps
el temple
el vent

Aquesta immensa ombra sense braços

carn morta
 ungla
 pèls
fragància de terra humitejada
 en la nostra esquena
 que mastega crema i tanca portes
aquest mateix cor fantasma
 intens cor humà
 —somni de sorra heura i foc—

cos etern

Barcelona, tardor 2007